

Нейното ледено дихание смразява всякаква надежда, обезплодява всеки стремеж. Тя е вдъхновителката на всички разочарования — на всички „*lasciate ogni speranza*“.

Човъкът е осъден на студена самотност, и напразен е копнежът на мъжа и жената да се разберат и сближат:

Мжчително глава се към глава навежда, —
тѣ нѣма да се чуютъ: искать и не могатъ.
Тѣ шепнатъ, може би, — отъ що се тѣ боятъ?
Напрегнато рѣще се към рѣще протѣгатъ
и пакъ се не докосватъ: искать и не могатъ. . .

— — — — —
Тѣ нѣма да се чуютъ, ни ще се досегнатъ,
сами една за друга въ жажда и притома,
тѣ — сѣнката на мжжъ и сѣнка на жена! („Сѣнки“)

Копнежътъ е физически осезаемъ, като люта неутолена жажда, и съ това „метафизиката“ на отчуждеността между половетъ е блестяще илюстрирана.

Тѣй както е илюстриранъ безплодниятъ за Яворова вѣченъ стремежъ у човѣка къмъ всички върхове. Контрастътъ между усилията му, изпълнени съ възторгъ за близко очакванъ триумфъ, и печалниятъ резултатъ е рѣзъкъ: какво дълго мжчително изкачване, придружено съ единъ и сѣщъ ободрителенъ зовъ: „нагоре къмъ върха!“ и какво безгранично разочарование въ края!

А ето и върха! Надоле окото
напраздно презъ облакъ ще дири просторъ,
отгоре еднакво далечъ е небото,
загадка бездѣнна предъ слабия взоръ. . .
Пустиня безъ ехо и зима всевѣчна,
и нощъ безъ начало — и нощъ безконечна... („Къмъ върха“)

Въ сѣщностъ това е върхътъ на човѣшкото безсилие и ограниченостъ. Въ неговата студена пустинностъ той се чувствува така, както въ „ледената стена“, която го ображда отъ всички страни („Ледена стена“).

Удивително е разнообразието и лекотата, съ които Яворовъ символизира преображенията на смъртта. Вижда въ сѣня на „вѣчнитѣ, безбрѣжни и бездѣнни води“ призивното мъртво спокойствие на Нирвана, предъ чийто океанъ човѣкътъ стои вѣчно безпокоенъ, измжченъ, безнадежденъ, жаденъ:

Предвѣчнитѣ води, всевѣчнитѣ води — кристални,
бездѣнни и безбрѣжни, призивно прохладни. . .
Но страхъ ни е да пиемъ, насъ — страдални,
безсѣнни, безнадеждни, знойно жадни. . . („Нирвана“)